

Nekearen nekez
galtzen dijoaztela beren osasunak.
Naigabearen garratzak
xurkatu zituztela berentzako ziran eztitasunak.

Orain, zabarrak dira. Zabarrak!
Zabarra bai da aurrez-aurre
duten mundua.
Ta eman itxaropena.

Jauna:
Esan, agindu! Arren!
elduko dala ordua
ta egunsentiaren zabalkundea.

Otsalar

NEREKAUTAN, ITXAS BAZTERREAN

Eguerdi ixillean,
inguruan ura dudalarik or-emen,
soilki natxeok
nerekautan amilburu baten.

Bean, aizpean,
labar amiltsuen oinpean,
olaru zoroak
urrumak dariola burrukan.

Itxas ertzaren
egalean duelarik beren abaro,
ur ta ortzien
jaun eta jabe, egaz, naro,

ozkarbia urratuz,
kaiok libertadean beren zoruna,
eta... urazandik
erri ta gizonen azkatasuna.

Nere ametsetan
arkitzen dudan gogo naitasuna?

Geldiro baiña
ausarti, joan eta joan,
itxas azalean
ontzi musker bat dantzan:
Ura ildaskatuz
oan ontzi! Naramak irekin!

Bide urdiñak
zear, lur ontatik urrin,
barne gogaketak
azkatasuna ezagutu dagin!

Itxasoa, itxasoa!
gaurkoz iretzeat diat ene soa.

Egoak banizkik...
aruntza abiatu al baneza...

Ikaro'ren gisa,
ugarte larrian dudala naieza.

Ta, pentsamenaren
ego azkarretan zergaitik ez ega?

Ames gozo baten
murgilduaz librea banintz bezela?

Ai! jayoterria
ta mundura sortu ninduan familia
ta aurtzaro ezta
ta bizitza aurrenean ikusitako argia,
nere sorterria!

Zuegaitik daramatan oroitzapen bizia,
aberrimiñez betia;
ez nenkielarik zer zen izate larria.

Aurtzaroa, familia,
lurraldea!... galdu nuen pake maitia!

Berriz ere zuen
oroitzak esnatuz, ametsen eriotzia.

Lurrari loturik
nauk, katigaturiko aur errukigarri,
besteak libre
izanean dutalarik nere bekaizkeri.

Jaun aldendua!;
ara, nola indarge euskaldun erria.
Beti izan zuena
Ire alderako sinismen bidia,
ordu larrietan,
laguntzaren orde, Ire eskergea.
Zergaitik ez,
Jauna? beste guziak bezin librea?
Zergaitik guri,
txikiak geralako bizia ittoaz
larritasun au?
Zergaitik, arnas estuz illeta zoria?
Galduaz bijoa
Ire almenen ta borondateen fedia.

Naia izana bada,
izan bear duk, bearrezko dalarik,
nai ta nai ez,
somatzen diat nunbait dala ezkutaturik:
fariseorik gabe,
iñor iñorena ez jaun eta ez jabe,
menperatzaille gabe,
ez uztarpeko, ez aberats eta ez pobre.
Lege errezak dirala,
gizonarentzat eta gizonaren neurrira.

Gure Kantauria,
ekaitzak zigortua ta semeak ukatua.
Arrotzak lapurtua.
Noiz arte, Kantauria gurea, iñork zapaldua?

Ikusmen alai,
gogalpentsu, kezkatu t'ameskor,
zabal aiña argi
arkitzen aut muga gabeko itxasor.

Ire ur-irakin
apartsuak dituk goruntza jaso.

Nere opariok,
ostera, urruti osertzean begiak so.

Besarkada urdiñez
erri guziak gerrikatuaz dituk,
kresal lokarriz,
anaitasunera alkartu naiko al gaituk,
ire bidez, zorionez,
kanta dezagun: «eman da zabalzazu»;
bira erriak
guziz ik bai dituk maiteki laztandu.

Itxas bazterra!
Zorioneko itxas bazter atsegiñori!
Ire kresal aizez
libertade usaiak dakarzkik beti.
Ik piztutzen diok
nere barne tristuren gau illun oni,
urrutiko itxaropen
lausoan, izar dizdiratsuen argi.

Otsalar

IRU ALEGI

(Bertolt Brecht)

KEA

Etxetxoa arbolartean aintzira ondoan,
teillatutik ke ari bat.
Faltako balitz
zer ondamen
etxe, arbola ta aintzirak.

ARRAUN, SOLASEZ

Illunabarra da. Lerratuz igaroaz
bi piragua, barnean